

25

PESMI NA TUJEM.

Zložil

Dobravčin.

„Ernst ist das Leben, heiter
ist die Kunst“.

Schiller.

V Ljubljani.

Založil L. Haderlap. — Tiskala Klein in Kovač (Eger).

1876.

PESMI NA TUJEM.

Zložil

Dobravčin.

„Ernst ist das Leben, heiter
ist die Kunst“.

Schiller.

V Ljubljani.

Tiskala Klein in Kovač (Eger).

Založil L. Haderlap.

1876.

PREMI NA JUREM.

II B 30299 g

Sonet.

Tam, koder solnce opoldansko peče,
Zahára pusta širi se, peščena,
Ne najde soka trava tam nobena,
Nobene ni tam dom stvari živeče.

Pa kjer studenec živ iz tal priteče,
Glej čuda! ki jih dela moč vodéna:
Življenja polna trata je zelena,
Rastlin, živali dom in kraj je sreče.

Takó ločénega od domačije,
Kraj ptuji, ko puščava, me obdaja,
Za moj duh tu ne zraste zelen venec;

V puščavi tej mi srce je studenec,
Iz njega vrejo cveti poezije,
Nov dom okoli mene v pesmah vstaja.

Na gori.

Oj lepe so planine,
Tirolske te goré,
In krasne so doline,
Prelepo je poljé.

Pa vender srce moje
Se jih ne veseli,
Otožne pesmi poje,
Od tod si proč želi.

So gore veličastne,
Pa jaz jih ne poznam,
Med tujci sem osamljen,
In med gorámi sam.

Kjer Peca se vzdiguje,
In kjer stóji Obir,
Kjer Grintovec kraljuje,
Kjer je Možice vir,

Kjer Bela, kjer Savinja,
Kjer Kokra se rodé,
Podjunska kjer dolína
Prekrasna se odpré,

Le to je dom moj ljubi,
Ni lepšega nikjér,
Po njem ves čas žalujem
In tožim v enomér.

V hladni senci.

Najlepši kraj slovenska domovina,
Najboljši vin' primorska je črnina,
Naj zalš' dekleta so Slovenke moje,
Naj lepša pesem se od ljub'ce poje.

Preljubi dom sem moral zapustiti,
Ne morem našega več vinca piti,
Slovenk mi videt', slišat ni več dano
Zapeti pesem našo sladko vbrano.

Je ljubica postala mi nezvesta,
In daleč, daleč moja je nevesta,
Od bratov, znancev ločen sem na tujem,
Kdo mi zameri, če takó žalujem!

Pismo.

Na svet tuj se vležem
 Na visoki gôri,
 Željnim okom gledam
 Proti vzhodni zôri.

Bela golobica
 K meni priletela,
 Pravi mi novice
 Iz domač'ga sela.

Došel vetrič hladni
 Iz domač'ga kraja,
 Divno von nja sladni
 Dušo mi napaja.

Niti piš hladán je,
 Nit' golobček to je,
 Belo je pisanje
 Od preljube moje.

Šopek iz doma.

Ljuba moja, roža zlata,
 Če boš meni šopek vila,
 Šopek lep iz rož domačih,
 Rož rudečih mi ne jemlji:

Ker rudeče je veselje,
 Moje srce je pa žalno,
 Žalno od velike tuge
 Nad srečo domovine.

Ljuba moja, roža zlata,
 Če boš meni šopek vila,
 Šopek lep iz rož domačih,
 Rož rumenih mi ne jemlji:

To je barva nezvestobe,
 Jaz sem pa Bogú prisegel,
 Da bom ljubil domovino
 In moj narod dni vse svoje.

Krasnih mi plavic natrgaj,
Kajti plava so nebesa,
Tje obračamo poglede
V svetih in resnobnih urah.

In prideni še zelenja,
Ker je vpanje zeleno,
Up le moje je veselje
Na prihodno našo slavo.

Pesnikova tožba.

Ničesar nisem se učil,
 Ko pesmice kovati,
 Časti si nisem s tem dobil,
 Po zlatu ne prašati.

Se trudi kupec in potí
 V neutrudljivi tlaki,
 Bogastvo s tem si pridobi,
 Častén je v družbi vsaki.

Učenost drugemu podá
 Za trud imé sloveče,
 V obilnosti imá blagá,
 In vse veljá, kar reče.

Junak pogumno v vojsko gré,
 Na meč se svoj zanese,
 Časti, zlatá zaklad odpré,
 In vse pred njim se trese.

Le pesnik je zaničevan
In revež dni vse svoje,
S trpljenjem poje dan na dan,
Časti si ne pripoje.

Slovenije pesem.

Kakó se tvoja pesem,
Slovenija, glasi,
Ki srca nam pretresa,
Kjer godi zadoni?

„Visoke so planine,
Kjer sokoli gnjezdô,
Zelene so doline,
Kjer rožice cvetô.

Prelepa je pšenica,
Ki v polji rumeni,
Vesela je gorica,
Ki vince mi rodi.

Prekrasne so Slovenke,
Ki vence mi pletô,
Junaški so mladenči,
Ki zá me v boj gredô.

To moje je veselje,
 In to je moja čast,
 To moč je moje pesmi,
 In moje pesmi slast.“

Sonet.

Skoz gozd popotnik tava v temni noči,
 Ob drevje buta, in čez kamna pada,
 Zdaj vdari veja, zdaj ga trnje zbada,
 Preklinja, omaguje v hoji vroči.

Pa ko v rumeni zarji svit napoči,
 Pokaže dan mu pot iz gošče hlada
 Med polja rože, kjer veselje vlada,
 Ker solnce greje jih in rosa moči.

Takó človeka greh po temi žene,
 Iz rev dotira strast ga v reve nove,
 Obup, do vsega stud, se ga polasti.

Pa Božje milosti ga žar zadene,
 Ko angelj stopi med svetá strahove,
 In v dim se razkadê pred njim pošasti.

Av. P.

O ti prekrasna žena, ti,
Kakó so lepe tvoje oči!

Njih blešča gledati nisem v stan',
Omamljen se obrnem v stran.

O ti prekrasna žena, ti,
Ko roža lice tvoje cveti;

To rožo bi stisnil na srcé,
In vem, da bi spet oživilo se.

O ti prekrasna žena, ti,
Kak lahko mimo mene hiti!

Le hodi, le pojdi kamor god!
Saj moja pot ni tvoja pot.

O božiču.

Prišel je prišel božični dan,
Danes bo prišel Jezus k nam.

Kaj nam bo prinesel?
Tri prelepe rože :

Rožica prva, plavi cvéti,
Ona uči nas voljno trpeti ;

Rožica druga, oljka zelena,
Miru in spravi je posvečena ;

Tretja je žlahtna roža zlata,
Ki nam odpéra nebeška vrata.

Sonet.

Pové nam on, ki Stižo prekorači,
 In z milostjo bogov nazaj se vrne
 Na beli svet, kjer dan strahove črne
 Odganja, čudne nam reči tolmači:

Ko sence plazijo se tam junaci
 Brezbožni, v temi stopajo na trne,
 Kostí jim nihče s plajščem ne ogrne,
 Brez mesa in močí lovê se spaci.

Tud' jaz sem videl jih, ko pod vodami
 Me zdihovati moj Gospod je pustil,
 Titanov videl sem pozeble ude;

In ko me vzdignil je iz ječe hude,
 In spet s kervjó vtelesil, sem izustil:
 O večni Bog, oj večno bodi z nami!

Šest naukov.

Tri nauke vam podam, dekleta,
Tri nauke, troje dobrih svetov.

Prvi náuk: dóma se držíte;
Pohajalka, slaba gospodinja.

Drugi je: preveč ne verjemite,
Dobro ime vaša je svetinja.

Tretji náuk: govoriti malo,
Urno delati, to bo veljalo.

Tri nauke vam podam, mladenči,
O nikar nemojte jih zavreči.

Prvi náuk: varite se kvarte,
Kažipot na lopovsko je stezo.

Drugi: zadolžiti se nikarte,
Dolg je spona, teži ko železo.

Tretji náuk: ženstvo proč od sebe,
Cvet prezgodni le prerad pozebe.

Sonet.

Bolnik vso noč na trdi stelji čuje,
 Zadremlje, — vstajajo pred njim strahovi,
 Ki izplašê ga k bolečini novi,
 Po belem dnevu celo noč zdihuje.

Nastopi svit, in noč se odmikuje,
 Vrhè Aurore obrudê trakovi, —
 Oddahne si bolnik, in nad svetovi
 Molitev čista mu v nebó potuje.

Najhujšo noč, bolezen vseh boleznij,
 Potrži up, že dolgo v sebi nosim,
 Pogled temnije mi oblaki črni.

O Bog mogočni, dolgo Te že prosim,
 Obraz razvedri vendar Tvoj mi jezni,
 Nebó mi jasno, solnce mi odgrni!

Sonet.

V deželah južnih, ki jih solnce ljubi,
 In jih s skerbjô vso leto greje dvojno,
 Iz tal cveti življenje mnogobrojno,
 Najslajši sad brez dela se ponudi.

Pa v krajih mrzlih oratar se trudi,
 Neplodno prst prebrača z roko znojno,
 Vse dni tlačani trdo, nepokojno,
 In komaj reve se otmè pogubi.

Takó poet mladostnega žarenja
 Iz prs brez teže pesmi žive siplje,
 Sam vrelec mu kipi, sam zlog se sklada;

Pa mrzla kri je stara, moč upada,
 Ko duh se plazi, po podobah tiplje,
 In z strudom vzore slika brez življenja.

Mina.

Najlepšo jop'co je oblekla,
 Najlepšo ruto šlarasto,
 Z gorečim licem je pritekla
 Boječa plašna za menó.

Kaj nucajo ti drage špice,
 Kaj nuca lepa jopa ti,
 Kaj nuca zar'javelo lice,
 Ko vendar mlado le več ni!

O Mina, čuj, zakaj tak pozno
 Po Lelja rožah se loviš!
 Glej tiho stopati noč grozno,
 Pred njo večera hladni piš!

Izpij obupa grenko čašo,
 Kinč ničemurni pojd' prodat,
 Z denarjem eno sveto mašo.
 Za naj'ne grehe pusti brat'!

Kmet in tica.

Drobna tica iz grmička
 Mene kliče,
 In iz glasnega grlička
 Ljubo siče:
 St, st, čak, čak, pobič čtoj,
 Pridi k meni, pridi k meni ljubček moj!

Ljuba drobna tičica
 Je tak lepa, pisana,
 Kak se zna sladkati,
 In z menoj igrati!

Ne, ne, ne!
 To ne gre!
 Pač bi bil pri tebi rad,
 Pa je prešla že pomlad,
 Zrela je pšenica,
 Klíčejo me žnjice.
 Ti pač lahko žvrgoliš,
 Ki brez truda se živiš;
 Mene čaka pa le tlaka
 Od zorenja pa do mraka.

Štirje letni časi.

Rahla se rožica v šušcu zbudi;
Ljubo se dete in slabo rodi;

Log zelení, prikazuje se brst;
Zraste mladeneč pogumen in čverst;

Kakor privandra pomlad na poljé,
Tak se privozi ljubezen v srcé;

Hud' je poletni viharni oblak;
Silen je v borbi z življenjem možak;

Slana pa travo in rože vmori,
Starčeku brado, lasé pobelí;

Listje odpada, in veje pomrô;
Duša žaluje, in dremlje okó;

Zemljo pokrije odeja snegá;
Človek na rajžo se v večnost podá.

Sonet.

Sednajsti sušec sedemdeset peto
 Po dolgi zimi vprvič led se taja,
 Kopneči sneg s solzami prst napaja,
 Smehljaje solnce gleda mlado leto.

Morilno mrazu je orožje vzeto,
 Iz spanja dolzega priroda vstaja,
 Vesel je svet od kraja pa do kraja,
 Življenje novo mu je razodeto.

Ta dan, o čudo milosti nebeške!
 Pregnal iz mojih prs je mraz obupa,
 Pomlad se meni nova oznanuje;

Vseh prejšnjih ran srcé zdaj več ne čuje,
 Saj zopet ljubi, glej saj zopet upa,
 Ne brani več osode se človeške.

Angelju varhu.

Angelj varuh moj,
 Ti pri meni stoj,
 Kadar pride duh hudobni,
 In me sili k misli zlobni,
 Kadar v srce se priplazi,
 Blage čute vse pogazi,
 Dušo davi z roko strastno,
 Krvi pa se laska slastno; —

Tačas, angelj moj,
 Ti pri meni stoj,
 Stavi se mu v bran,
 Ženi ga na stran;
 Tebi mora se vmakniti,
 Ki si čist v nebeškem sviti,
 Vsak dan gledaš Božje lice,
 Vir kreposti in resnice,
 Božja roka tvojo vodi,
 Dobre brani, hude sodi,
 Speče drami, slabe krepí,
 Kakor večni hoč'jo sklepi.

Krasno bitje, nepoznano,
Zlodu čéz te moč ni dana;
Ti pa mu zapoveduješ,
Srečno ž njim se ti vojskuješ,
K Bogu naše tožbe nosiš,
In za vbogo ljudstvo prosiš;

Angelj varuh moj,
Ti pri meni stoj,
Vodi me na pravo pot,
Varji greha me in zmot;
Kadar duša omaguje,
Tvoj'ga glasa več ne čuje,
Takrat me za roko primi,
In me pelji iz temine,
Pelji me na svetlo plan,
Kjer vsak dan
Vse, kar leze in živí,
Glasno hvali in častí
Večnega Bogá!

Smrt Andreja Hoferja.

(Po Mosenu poslovenjena.)

Ujet je zvesti Hofer,
Peljô ga v Mantovo,
Tam v Mantovi Francozi
Ga k smrti spremlajo;
Vsa bratska srca krvavé,
Osramoténa Nemška je,
In ž njo tirolska stran.

Iz ječe Andrej stopa
Z rokami zvezan'mi,
Možato, čvrsto hodi,
Se smrti ne bojí;
Saj dostikrat jo videl je,
Ko kugljice zo žvižgale
Čez vso tirolsko stran.

Ko memo ječ koraka
Tam v trdni Mantovi,
So zvesti ga tovarši
Z rokam' pozdravljali;
On reče jim: „Bog vas ohran',
Kraljestvo nemško je izdan',
In tud' tirolska stran!“

Še bobnarju, glej, boben
 Nič neče prav zapét',
 Ko skozi temna vrata
 Je Hofer bil sprejet.
 Pa Andrej sponam se smejí,
 Ko sveča ravno tam stojí,
 Tvoj mož, tirolska stran!

Velijo mu: „Poklekni!“
 On reče: „Tega ne!“
 Stojé sem sabljo sukal,
 In vmreti 'čem stojé;
 Ko na obzidji tu stojim,
 Cesarja Franca Bog poživ',
 In ž njim tirolsko stran!

Od rók železne spone
 Odklene mu soldat,
 In Andrej Hofer molil
 Je tukaj zadnokrat;
 Potém zavpije: Zdaj pa le!
 Sprožit'! — Oh, slabo streljate! —
 Zdravstvuj tirolska stran!

Sonet.

Bolnik na postelj vržen po bolezni,
 Z močjó se vso oklepa še življenja,
 Le bolj pojema, upati ne jenja,
 Togotno se ustavlja sreči jezni.

Omagal v smrtni roki je železni;
 Ko upat' neha, konec je terpljenja,
 En smehljej, ena solza, to pomenja,
 Da borbe sit, zapušča svet v ljubezni.

Takó za vlast, ljubezen in za slavo
 Me gnalo v boj je srce hrepeneče
 Nasproti sebi, svetu in osodi;

Sovražna sreča mi povsod odreče;
 Svét nečemurni tebi kličem: zdravo!
 Ne upaj srce več in mirno bodi!

Sonet.

Pustimo, bratje, moralizovanje;
 Besede oistre so krivične rade;
 Čez grehe sodbo tisti naj imade,
 Ki tam na Golgati umrl je zanje.

Sam v sebi greh že nosi kaznovanje,
 Črviva hruška sama z veje pade;
 V ljubezni boljšajmo, kjer je kaj nade;
 Za izgubljeno jmejmo milovanje.

Vsi slabi smo, pa prvi pade v jamo,
 Kdor vedno druge brezobzirno sodi,
 S prevzetnosti se rogom vjame v mreže;

Med zlim in dobrim večno borbo jmamo,
 Obéh ker meja do srcá nam seže;
 Ko rep za mačkom greh za nami hodi.

Spomini na A. K.

I.

Glej, zopet trav'ca zelení,
Pomlad se je zbudila,
Življenja vse se veselí,
Kar zemlja je rodila:

Metulj vrh rožic plapolá,
Po zraku tica poje;
Le človek srečen bit' ne zna:
Ni srečno srce moje.

Iz tvoj'ga srca in očí
Pomlad je moja cvela,
In konec tistih lepih dni
Za vselej je zvenela.

II.

Stari samci, filozofi mladi
Iz ljubezni se norčujejo,
Sami bi se preglušili radi,
Kot noróst jo zaničujejo;
Krv mlade le ne ogridijo,
Svojo jma srcé filozofijo.

Ko opazoval sem Tvoje lice,
Bral modrost iz Tvojih sem očí,
Glas poslušal Tvoje govorice,
V Tebi videl zemskih vzor stvari,
— Sreče, ki mi tačas je sijala,
Vsa modrost nazaj ne bo m' je dala!

III.

V Tebe sem veroval, upal in ljubil;
S Tabo te blagre tri zopet sem zgubil.

Tebe ne kolnem, ne delam Te krivo:
 Kar je pod mesecem, vse je minljivo;

Kamor prestopimo, vmaknejo tla se;
 Pravo, resnica po močnih ravná se;

Črt in ljubav se po prsih podita,
 Kakor se jug in pa sever vrstita;

Stalnosti ni za pozemske otroke;
 Proti nebesom mi spenjamo roke,

Da bi nestalnosti te se oteli,
 Da bi se večnosti svete prijeli.

IV.

Steza tje in sèm od hiše Tvoje,
 Glej, če tam katera roža klije?
 Da zastonj prelil sem solze svoje,
 To mogoče, mislim, skoraj nije.
 Ko za vselej sem od vas se ločil,
 Ko pregnanec bežal sem pred vami,
 Tisto stezo, vso sem jo razmočil
 Z grenkimi, krvavimi solzami.
 Da zastonj prelil sem solze svoje,
 To mogoče, mislim, skoraj nije;
 Steza tje in sèm od hiše Tvoje,
 Glej, če tam katera roža klije?

Oh, kakó bi rastle rože todi,
 Koder svet s kovano peto stopa!
 Stezo, ki do naš'ga srca vodi,
 Poezije vse jo čas oropa;
 Nad željami vladajo potrebe;
 In okolnosti nad ideali;
 Vse se gnjete v boj, in vsak za sebe,
 Srečen vsak je, če ga trebuh hvali.

Stezo, ki do naš'ga srca vodi,
Poezije vse jo čas oropa ;
Oh, kakó bi rastle rože todi,
Koder svet s kovano peto stopa !

V.

Véruj meni, da ne veže,
Nič ne veže me na svét,
V oni svét brez vsake teže
Vsak čas svest sem odletét'.

Ti si pač me uklenila
V spono rožne nekedaj;
Sama si jih odklenila,
Prost, svobóden sem sedaj.

Tebe nič ne moledujem,
Od svetá nič ne želim,
Srečo zemsko zaničujem,
In nesreči se smejím.

Burna kri in želje vroče,
Greh krvavi, lačna strast
Zdaj pod mojo peto stoče,
Zmagal kruto sem pošast.

VI.

Poroke Tvoje vest me je zadela;
Prerezal svečenik je nit posledno
Med nama; utrnít' se zvezdo jedno
Sem videl, v črno brezno je letela.

Ljubezni zvezda m' več ne bo bliščela;
Kaj je brez nje življenje naše vredno?
Ko mah na skali životari bedno,
Ne nosi cvetja in sadu ne dela.

Ljubila njega, zdaj boš njemu stregla;
Kdo mene bo tolažil, če moreča
Praznota v mračnih urah kri mi pije?

Kak solnce pozno za goré se skrije,
Takó je zašla moj'ga bitja sreča,
Na srce se mi temna noč je vlegla.

VII.

Jaz Te ljubim, srce moje,
Ljubil sem Te vsaki čas,
Kakor majka dete svoje,
Tak sem ljubil Tebe jaz.

Kakor ovca mati plače,
Če se jagnje izgubi,
Tak za Tabo so plakale
Moje žalostne oči.

Naj bi svuda rože cvele,
Kamor stopiš Ti z nogó,
Moje srce pa veselo
Nikdar, nikdar več ne bo.

VIII.

Iz mojih ran te pesmi mi cvetijo,
 S solzámi svetlimi so namočéne,
 Neiztrpljiva bol jih kviško žene,
 Temnejše misli jih od tal podijo.

Kdor bere to krvavo poezijo,
 In moje žalosti ne čuti cene,
 On ljubček sreče je neomejéne,
 Ki nikdar je strasti ne ogrenijo.

Le teci kri, da bodo rože klile!
 Njih von naj poznih vnukov rod uživa,
 Ki menj bo strasten in pa menj nesrečen.

Iz svojih muk sezidal dom bom večen,
 Potomcev Muza naj mi v njem prebiva,
 Ko bojev burje bodo potihnile.

K Mariji devici.

Prečista devica,
Ti naša pomočnica,
Če kača skušnjava
Okrog mene lazi,
Jej stopi na glavo,
In v prah jo pogazi!

Prečista devica,
Ti naša pomočnica,
Če v skrbi se črni
Mi duša razjeda,
Nikar ne obrni
Od mene pogleda!

Prečista devica,
Ti naša pomočnica,
Če v uri posledni
Iz trupla duh vstane,
Oj pridi, in spremi
Ga v kraje neznane!

Ponočna.

Noč na nebu je prižgala
Lesketeče zvezde vse,
Z bledim plajščem je obdala
Luna strme vse goré.

Kraj dolinice tihotne
Inn šumeč naprej hití;
Tamkaj iz vasí samotne
Sam zvonik v nebó strmí.

Kak si krasna, kak si sveta,
Tiha, hladna, svetla noč!
Hči kraljéva si zakleta,
Ki te reši solnea moč.

Vojniška.

Zaklele so se tičice,
 Da nečejo več pet',
 Zaklele so se rožice,
 Ni mar jim več cvetét'.

Prestrašen boj se vzdignil je,
 Vse križem se mori;
 V nebó se plamen dvignil je
 Naj groznejših strastíj;

Človeka človek ne pozna,
 Ne sliši brata brat,
 Ne vzame milost se, ne dá;
 Ni časa zdihovát';

Mehkó srcé nič ne veljá,
 Ker čas je prišel tak,
 S častjo se venčal bo le ta,
 Ki hoče bit' junak.

Kaj rožic cvet, kaj petje tie!
Kaj nam je vse to mar!
Mi slišimo le boja klic,
Svobóde vid'mo žar.

Le bobnajte, vi bobnarji,
Le bobnajte glasno,
In kadar bomo vsi mrtví,
Naj bobni utihnô!

Pod Siskom.

Pod Siskom se piše
Prelepa mi pesem,
S krvavo pa tinto,
Z jeklenim peresom.

Hrvati, Slovenci
Tam skupej so zbrani,
In sučejo meče
Nad Turkov glavami.

Ko tresel bi hruške
Jeseni z drevesa,
Tak padale turške
So glave s telesa.

Ko peta zabliska
Se mohamedanska,
Veselja zavriska
Vsa zemlja slovanska.

Sokolova.

Le greh nas javkati uči,
 Krepóst nas povzdiguje;
 Kdor strasti meda srkal ni,
 Nikoli ne zdihuje.

Kdor svojo kri ukrotil je,
 Teptá z nogó veselje;
 Edina čast mu sveta je;
 Nobene nema želje;

Nesreče ne prestraši se;
 Sovražnikov ne šteje;
 Pokaže vsakemu zobé;
 V obraz se smrti smeje.

Le to podoba je možá,
 In mi smo šalobarde;
 Sladkóst in greh rodila sta
 Mehkužne nas bastarde.

Poljubov ženskih me je sram,
In sram me je ljubezni,
Ni čas za to, si pripoznam,
Ker časi so železni.

Kdor tilnik vklone ljubici,
Pred vragom ga ne vbrani,
Saj med junaki javkarji
Popolnem so neznani.

Osóren mož, svoboden mož,
In sužnost za sladkača!
Ne glej na trebuh, ne na groš,
Svobóda ti bo plača!

Napitnica.

Bratje, bodimo možaki,
 In po pameti ga pijmo;
 Za svoj glaž naj prime vsaki,
 In takóle jo recimo:

Kaj se pravi to „ljubiti?“
 To največa je noróst;
 Kaj se pravi „vince piti?“
 To največa je modróst!

Kaj se pravi „slabi časi?“
 To filister govori,
 Nam se pa pri polni čaši
 Še prehúda ne godí.

Kaj se pravi „v mošnji šuša?“
 To gotovo strah ni naš,
 Vstraši naša se le duša,
 Kedar pride šuša v glaž!

Kaj se pravi „vojska, kuga?“
 To je le svetá liksir;
 „Drago vino,“ to je druga,
 Slab je modrec vodožir.

Le pri vinu modrijani
 Pravi vkup se zbirajo,
 Vina duh sprejmô možgani,
 Kaplje skrb izpirajo.

Bratje zdaj se pa vzdignímo,
 Čast naj bode, komur gre,
 Čvrsto s čašami tróimo,
 In recímo táko le:

Bog poživi stran dolensko,
 Ki nam kapljico rodi,
 Dobro vino je slovensko,
 Stran doleñjska naj žíví!

